

Павлик-равлик

Лариса Письменна

— А я знаю щось!—похвалився товстий Валерка. — Там дядя новенького хлопчика привів.

Як-таки—Валерик знає, а вона, Оксанка, ні? Ревниво відіпхнувши Валерика від дверей, Оксанка хвостиком проскочила вслід за Надією Іванівною.

Там стояв височенний дядько і тримав за руку маленьке (ку-уди менше за Оксанку!) хлоп'ятко.

— Надіє Іванівно, цьому хлопчикові лише два з половиною роки. Зможете його взяти до своєї групи?—запитала Антоніна Дмитрівна, завідувачка дитячого садка.

Надія Іванівна нахилилась і лагідно взяла хлопчика за плечі. Хлопчик струсонував плечима, від-брикнувся ніжкою і, мов реп'яшок, уп'явся в батькове пальто.

— Павлику, ну чого ти боїшся, дурненький?— батько повернув його обличчям до виховательки. Хлоп'я зіщулилось і затулило рученятами обличчя.

— Павлику,—привітно мовила Надія Іванівна,— хочеш побачити живу білочку? Ходімо, я тобі покажу.

Павлик щільніше притиснув долоні до обличчя.

— Павлику-Равлику, вистав ріжки та ніжки! — подала свій голосок і Оксанка. Але Павлик-Равлик не хотів виставляти ні ріжок, ні ніжок. Він навіть очі заплющив.

— Справжній равлик,—засміялася Надія Іванівна і спробувала взяти Павлика на руки, але той так пручався, що довелося його випустити.

— Маленький ще дуже,—промовила вона.—Нехай трошки підросте.

— Він звикне,—сказав Павликів батько.—От побачите, він швидко звикне!

— Ні, маленький,—вирішила й Антоніна Дмитрівна.— Коли сповниться йому три роки, тоді й приведете.

із

— Я вас дуже прошу! У Павлика немає матері...

Надія Іванівна щось тихо шепнула завідувачці і підійшла до Павлика. Антоніна Дмитрівна кивнула їй головою, взяла Павликового батька за рукав і тихенько вивела з канцелярії.

І Павлик-Равлик лишився в дитячому садку.

* * *

Ох, і завдало ж клопоту всім це хлоп'я!

Рано-вранці батько приводив його в садок і намагався непомітно зникнути. Але Павлик пильно стежив за кожним батьковим кроком, і його доводилось відривати силоміць.

— Павлику, роздягайся.

— У-у-у...—гуде Павлик, поблискуючи спідлоба темними оченятами, і силкується втриматись у своїй шубці.

— Снідати, Павлику! Сідай поруч зі мною, — тягне його за руку Оксанка, а Павлик тільки сопе й упирається коротенькими ніжками, як незграбний ведмедик.

— Ходи до нас, Надія Іванівна про козу-дерезу казку читатиме!

— Куди там,—Павлик тікає в найдавший куточок. Коли ж його хочуть звідти витягти—починає плакати.

— Не займайте Павлика,—спиняє Надія Іванівна,—дайте йому трошки звикнути. — І непомітно підкладає ближче пухнатога зайця чи яскраві кубики.

А одного разу в садку зчинився страшенний переполох: Павлик зник. Гукали, шукали, оглянули всі закутки—Павлика ніде не було. Перелякана Антоніна Дмитрівна одягнулася і кудись побігла. Повернулася вона дуже засмучена. Надія Іванівна вибігла їй назустріч, і обидві, в один голос, запитали:

— Знайшовся?□А в залі тимчасом сталося таке:

Валерик, граючись, закинув м'яча за піаніно. Воно стояло навкіс у кутку, і хлопчик марно намагався пролізти у вузьку щілину між піаніно і стіною. Раптом—бац! М'яч сам вилетів з-за піаніно і застрибав по залу. Валерик остовпів. Поміркувавши, він підставив стільця і поліз на піаніно. Заглянув за нього і...

— Павлик!!! Ось де він!

Всі з вереском кинулися лізти за Валериком. Прибігли Антоніна Дмитрівна з Надією Іванівною, покликали ще сторожа діда Семена. Піаніно відсунули, і Надія Іванівна схопила Павлика на руки.

— Ох ти ж такий... такий... Ну що ти за Павлик-Равлик?!

Швидко всі заспокоїлися. Лише товстий Валерик все ходив навколо піаніно і роздумував: як міг пролізти Павлик у таку вузьку шпарку?..

* * *

В дитячий садок прийшла нова дівчинка. Рум'яна з морозу, з краплинами розталих сніжинок на пухнастих віях, вона жваво вкотилася до групової кімнати.

— Тут мені подобається,—оглядаючись довкола, сказала вона.—Я у вас залишуся.

Дівчинка підбігла до акваріума з золотими рибками, трошки постояла, сполохала руду білку в клітці і покрутила їй колесо. Далі стала роздивлятись іграшки. Її зацікавила велика коробка з дерев'яною мозаїкою, що стояла на столі в куточку. Вона потягнула коробку до себе. Коробка розкрилась, і різноколірні мозаїчні фігурки посипались на підлогу.

— Я зараз усе позбираю!—Дівчинка кинулася збирати мозаїку і з розгону стукнулась лобом з Павликом, який сидів під столом.

— Ти хто?—здивувалася дівчинка.□Павлик мовчки скоса поглядав на неї і тер рукою набитого лоба.

— Хто ж ти?□Павлик мовчав.

— От я— Райка. У нас в квартирі є ще й Раєчка, а я Райка. Є ще в нас Толя і Вася. А ти хто?

— Він Равлик,—сказав Валерик.—Я його за піаніно знайшов.

Це Райку вразило. То не білочка, чи там — золоті рибки в акваріумі, а Равлик,

знайдений за піаніно! Великими синіми очима вона захоплено подивилася на чудного хлопчика.

— Равлик!..

І потягла Павлика за руку з-під стола.

— Ми будемо з ним дружити. У мене ще ніколи не було товариша Равлика.

— Н-і,—помотав головою Ва-лерик.—Він не вилізе. Він завжди тут сидить.

— Він тут живе? Це твоя хатка, так, Равлику?

Павлик мовчав.

Райка на хвилину задумалась, а потім рішуче полізла і собі під стіл.

— Тепер ми тут житимемо разом.

Вона хазяйновито наносила під стіл іграшок і навіть ухитрилася притягти з кухні кусень солодкої моркви. Коли Надія Іванівна зазирнула до них, то побачила, що Павлик, завалений до пояса іграшками, держить на руках довгоногого Петрушку і усміхається.

— Спочатку нагодуємо його, а потім будемо їсти самі, правда ж, Равлику? — щебетала Райка, угощаючи Петрушку морквою.

Після відпочинку діти гралися в кози-дерези. Посеред кімнати була її хатка.

Надія Іванівна допомогла присунути великого фікуса. Вийшов чудовий ліс.

— Козою-дерезою буду я! — закричала Райка. — Я козою, а Равлик козеням.

— У кози-дерези не було козеняти,—заперечує Оксанка.— Правда ж не було, Надіє Іванівно?

— То раніше не було, а тепер нехай буде!

— Що ж, так навіть цікавіше—коза-дереза з козеням,— погоджується вихователька.

— З козеням-дерезеням! — Райка задоволено одягає на себе й Павлика шапочки з ріжками.

— Тоді я буду лисичкою-сестричкою. А оце—моя хатка! — І лисичка-Оксанка залазить у хатку, збудовану з великих кубиків. Хатка розсипається. Побачивши таке горе, будівники—Юрко з Васильком—дружно голосять:

— Розвали-и-ила...

— Ну нічого, зараз ми збудуємо нову, ще кращу хатку,— потішає їх Надія Іванівна.

— Ра-а-йко, віддай хвоста! Надіє Іванівно, Райка мого хвоста собі причепила,—скаржитья Оксанка.

— Що ви, дівчатка, ніяк не помиритесь? Рая, віддай—це ж лисиччин хвіст.

— Еге, у всіх є хвости, а в нас із Равликом самі роги,—ображається Райка.

— А де моя друга клешня?— хвилюється рак-неборак.—Де моя клешня?

Сідайте, сідайте всі на стільчики! Зараз ви побачите казку про козу-дерезу!

Захоплені вигуки, сміх, оплески весело лунають по дитячому садку. Антоніна Дмитрівна заходить до залу.

Лисичка-сестричка, зайчик, вовчик та ведмедик уже сидять рядком під великим дубом-фікусом і гірко-прегірко „плачуть". А в лисиччиній хатці переможно витанцьовує зухвала коза-дереза. Поруч з нею радісно трусить ріжками маленьке козеня.

— Я коза-дереза,
Півбока луплена,
За три копи куплена.
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами...—

дзвінко вистукує черевичками коза-Райка.—Тупу-тупу-тупу...— тупцює і собі козеня і заливчасто регоче.

— А я рак-неборак, — погрозово відповідає рак-Валерик і, постукуючи картонними клешнями, підповзає до Райки.—Як ущипну—буде знак.

Козі-дерезі вже пора злякатися і втекти з лисиччиної хатки, але ж Райці так кортить хоч злегка буцнути рака. І коза-дереза починає наскакувати на нього.

Тоді лисичка і вся її компанія перестають „плакати" і обурено зриваються з місця. Коза-дереза, буцнувши все-таки мимохідь рака, втікає геть. Слідком за нею вибрикує козеня.

— Постривайте,—вражено говорить Антоніна Дмитрівна,—та невже ж це наш Павлик?

— Павлик, Павлик! — говорить Надія Іванівна.—Це наш Павлик-Равлик виліз, нарешті, з своєї шкаралупки. Почувши таке, цокотуха Оксанка підстрибнула і мерщій побігла всім розповідати про те, що Павлик-Равлик виліз із шкаралупки.